

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.085 van 31 mei 2001
in de zaak A. 61.631/VII-12.914.**

In zake : Herman NIJS,
Rechtsgeding hervat door :
de n.v. POLLO,
gevestigd te HOOGSTRATEN,
Bredaseweg 29

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Herman NIJS op 30 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 22 september 1994 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 oktober 1992 tot weigering van de exploitatievergunning om haar te Oud-Turnhout gelegen mestkippenbedrijf van 81.000 dieren uit te breiden met een kippenstal voor 43.000 stuks, ongegrond wordt verklaard en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 58.483 van 7 maart 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 8 juni 2000 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende
partij;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 maart
2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
X. DE ROY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en
van Advocaat W. DEJOSSE die, loco Advocaat H. LANGE
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. De feiten

Overwegende dat de voornaamste feitelijke
gegevens van de zaak als volgt kunnen worden sameng-
evat :

1.1. Herman NIJS baat oorspronkelijk een pluimveekwekerij uit, gelegen te Oud-Turnhout aan de Lage Mierdseweg 50. Hij beschikt daarvoor over de volgende exploitatievergunningen gegeven door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen :

- op 20 juni 1985 voor het houden van 46.000 mestkippen, opslag van 10.800 liter gasolie, van 42 m³ kippenvoer en van stro gedurende een termijn tot 20 juni 2015;
- op 12 januari 1989 voor een uitbreiding met 15.000 mestkippen gedurende dezelfde termijn;
- op 16 maart 1989 voor een uitbreiding met 20.000 mestkippen en met 5.000 liter mazoutopslag gedurende dezelfde termijn, (hetzij een totaal van 81.000 mestkippen).

1.2. Op 4 juli 1989 dient Herman NIJS bij de bestendige deputatie een exploitatievergunningsaanvraag in voor een hinderlijke inrichting van eerste klasse, namelijk een bijkomende uitbreiding met 43.000 mestkippen, met de opslag van 43 m³ krachtvoeder en met diverse ventilatoren met electromotoren van samen ca. 13 kW.

Een MER-rapport van 1 september 1991 wordt later bij het dossier gevoegd. Dit verslag wordt conform verklaard op 17 oktober 1991.

Gedurende het openbaar onderzoek worden twee bezwaren ingediend.

De in eerste aanleg gegeven adviezen zijn verdeeld gunstig en ongunstig.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 oktober 1992 wordt de gevraagde vergunning geweigerd.

1.3. Herman NIJS tekent met een ter post aangetekend schrijven van 20 januari 1993 administratief beroep aan tegen voormeld weigeringsbesluit.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- het bestuur ruimtelijke ordening op 2 augustus 1993 : gunstig voor de inrichting;
- de administratie gezondheidszorg op 15 september 1993 : ongunstig omwille van bijkomende nitraatbelasting van het grondwater;
- het bestuur milieuvergunningen op 16 december 1993 : gunstig voor de gevraagde inrichting gedurende een termijn tot 1 september 2011;
- de Vlaamse Landmaatschappij op 5 juli 1994 : gunstig onder de voorwaarde dat alle op het bedrijf geproduceerde mest niet mag worden gebruikt voor bemesting op gronden in het Vlaamse Gewest.

1.4. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 22 september 1994 wordt het administratief beroep van Herman NIJS ongegrond verklaard en wordt het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie bevestigd, in essentie omdat de verzurende depositie ingevolge de ammoniakemissie een bedreiging voor de te beschermen natuurwaarden zou vormen.

1.5. Volgens de notariële koopakte van 22 februari 1999 heeft de n.v. POLL0 de onroerende goederen waar de inrichting wordt uitgebaat alsmede de volledige bedrijfsuitrusting gekocht.

Blijkbaar baat de gedinghervattende partij de kwestieuze inrichting thans uit.

2. De rechtspleging

Overwegende dat met een verzoekschrift van 1 maart 2000 de n.v. POLL0, "als zijnde nieuwe eigenaar" van de inrichting, het geding rechtsgeldig heeft hervat;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB); dat zij betoogt dat evengenoemde bepaling voorziet in een beslissingstermijn van drie maanden in eerste aanleg, dat indien deze niet gerespecteerd wordt, de in beroep bevoegde overheid een beslissing kan nemen, dat het ARAB niet voorziet in een beslissingstermijn, behalve wanneer de overheid in eerste aanleg geen uitspraak doet binnen drie maanden, dat in casu de vergunningsaanvraag is ingediend op 4 juli 1989 en de weigeringsbeslissing in eerste aanleg werd genomen op 22 oktober 1992, dat het bestreden besluit dat weigeringsbesluit uitdrukkelijk heeft bevestigd, dat door het in eerste aanleg manifest laattijdig genomen besluit te bevestigen, artikel 10 van het ARAB werd geschonden, dat bovendien de minister zelf een beslissing had moeten nemen in eerste en laatste aanleg in plaats van deze van de bestendige deputatie te blijven afwachten en dat hij die beslissing dan zelf binnen de drie maanden had moeten nemen;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij volgend verweer voert :

De voorgehouden nietigheid blijkt nergens uit, ook niet uit het ARAB.

De in artikel 10, eerste lid, bepaalde beslissingstermijn in eerste aanleg geeft geen aanleiding tot een sanctie, behoudens het bepaalde in artikel 10, tweede lid, van het ARAB. De in beroep bevoegde overheid mag dan de uitslag van het onderzoek nagaan en zelf uitspraak doen.

De tekst wijst er op dat het een faculteit betreft voor de overheid in beroep, geen plicht, die zij

kan uitoefenen op eigen initiatief of wellicht op aanvraag van de belanghebbende.

In casu heeft de in beroep bevoegde overheid in ieder geval geen gebruik gemaakt van die mogelijkheid, de verzoekende partij heeft zulks ook niet gevraagd en de bestendige deputatie heeft in eerste aanleg een beslissing genomen, niet "3 jaar en 3 maanden" na de aanvraag, maar 1 jaar na de aanvraag, die pas op 17 oktober 1991 volledig was.

De minister was niet verplicht om de zaak uit handen te nemen van de bestendige deputatie en zelf uitspraak te doen. Herman NIJS heeft zulks nooit gevraagd en blijkbaar evenmin aangedrongen op een spoedige uitspraak.

Vermits de minister geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid van artikel 10, tweede lid, van het ARAB, gelden de in die bepaling voorziene termijnen ook niet.

Al zou de beslissing van de bestendige deputatie ook door enige nietigheid of ongeldigheid zijn aangetast, quod non, dan zou deze door de behandeling in beroep zijn gedekt;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog betoogt dat, vermits artikel 10 van het ARAB bepaalt dat de in beroep bevoegde overheid uitspraak zal doen binnen de bedoelde termijnen, het duidelijk niet om een mogelijkheid gaat, maar om een verplichting, dat aangezien het een georganiseerd beroep betreft, de bepalingen dwingend zijn en op dwingende wijze moeten worden uitgelegd;

3.1.4. Overwegende dat artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, zoals van toepassing op de vergunningsaanvraag, luidt als volgt :

"De overheid die dient uitspraak te doen zal door een met redenen omkleed besluit een beslissing nemen binnen de drie maand na de dag waarop de zaak op regelmatige wijze bij haar werd aanhangig gemaakt.

Zo zij binnen die termijn geen uitspraak heeft gedaan, zal de overheid die luidens artikel 13 inzake beroep bevoegd zou zijn, de uitslag van het onderzoek der aanvraag mogen nagaan en in de eerste en laatste aanleg binnen gelijke termijn of, in geval van onmogelijkheid, binnen een langere termijn welke bij een met redenen omkleed besluit zal bepaald en aan de belanghebbenden betekend worden, uitspraak doen";

dat de door de verzoekende partij aangehaalde termijn als bepaald in voormeld artikel slechts betrekking heeft op de beslissing in eerste aanleg; dat het ARAB desbetreffend niets voorschrijft met betrekking tot de beslissing in beroep, behalve de mogelijkheid voor de in beroep bevoegde overheid om de zaak tot zich te trekken; dat door van die mogelijkheid geen gebruik te maken de in beroep bevoegde overheid artikel 10 van het ARAB niet heeft geschonden; dat de verwerende partij als overheid die in graad van beroep beslist, er zeker niet toe gehouden was een positieve beslissing te nemen bij overschrijding van de beslissingstermijn in eerste aanleg; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van "het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de redelijke termijn, en het artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens" (EVRM); dat in het verzoekschrift het tweede middel in essentie als volgt wordt ontwikkeld :

Tussen de datum van de vergunningsaanvraag en het bestreden besluit zijn vijf jaar en vier maanden verstreken. De minister had overeenkomstig artikel 10 van het ARAB een beslissing moeten nemen binnen de zes maanden na de aanvraag.

Er is in strijd met voormelde beginselen gehandeld door zo laat een beslissing te nemen.

Artikel 6.1. van het E.V.R.M. is geschonden door overschrijding van de redelijke termijn, hetgeen blijkt uit een drievoudige vaststelling :

- het gebrek aan complexiteit van de zaak. De zaak lijkt niet zo complex te zijn dat de termijn van drie maanden niet kon worden aangehouden en de verwerende partij heeft nooit laten weten dat zij een langere tijd nodig zou hebben;
- de vergunningsaanvrager heeft geen aanleiding gegeven tot vertraging;
- het bestreden besluit is uiterst laat genomen, namelijk vijf jaar en vier maanden na het indienen van de aanvraag. Dit is strijdig met artikel 6.1. van het E.V.R.M.

De verzoekende partij heeft belang bij dit middel omdat de bestendige deputatie zelfs geen beslissing meer had mogen nemen. De gegrondheid van het middel kan niet tot gevolg hebben dat de in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing definitief wordt;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt wat volgt :

De aanvraag was pas volledig op 17 oktober 1991 en de bestendige deputatie heeft na één jaar een beslissing genomen, hetgeen redelijk is, rekening gehouden met de data van de uitgebrachte adviezen.

De verzoekende partij heeft beroep aangetekend op 20 januari 1993 en het bestreden besluit dateert van 22 september 1994. Op 13 mei 1994 heeft de verzoekende partij echter haar beroepsakte met documenten en argumenten aangevuld.

De verzoekende partij heeft zich nooit beklagd over de duur van de procedure en deze integendeel gebruikt om zelf bijkomende gegevens aan te brengen, zonder enig voorbehoud te formuleren. Zij heeft

dus ingestemd met de behandelingstermijn en kan achteraf niet inroepen dat die onredelijk lang was.

In dat licht is het bestreden besluit wel degelijk binnen een redelijke termijn genomen;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord repliceert dat de laattijdige verstrekking van adviezen geen reden kan vormen om de dwingende termijn van het ARAB niet te respecteren, dat bovendien het bestreden besluit twee jaar en vier maanden na het laatste advies is genomen, dat het feit dat de verzoekende partij deze aanslepende procedure zonder voorbehoud heeft gevolgd, niet tegen haar kan worden uitgelegd;

3.2.4. Overwegende dat de bestendige deputatie de vergunningsaanvraag van Herman NIJS in eerste aanleg heeft afgewezen; dat bij de bespreking van het eerste middel is gewezen dat de overheid die luidens artikel 13 van het ARAB inzake het beroep bevoegd was, niet verplicht was om bij het overschrijden van de termijn om in eerste aanleg uitspraak te doen, de zaak naar zich toe te trekken en in eerste en laatste aanleg uitspraak te doen; dat aangezien de verwerende partij van de mogelijkheid verleend bij evengenoemd artikel 13 geen gebruik heeft gemaakt, de verzoekende partij niet op goede gronden stelt dat de bestendige deputatie haar bevoegdheid had verloren om een beslissing in eerste aanleg te nemen; dat het gegrond bevinden van het middel ertoe zou leiden dat de weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 oktober 1992 definitief wordt; dat die vaststelling tot de conclusie noopt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het gegrond bevinden van het middel;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van artikel 17, § 2, en van artikel 18, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (MER-besluit) en van artikel 7, §§ 2 en 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet); dat zij het middel als volgt adstrueert :

Het bestreden besluit stelt dat in het milieu-effectenrapport (MER) de gevolgen van de ammoniakemissie op de kwetsbare natuurwaarden niet verder zouden zijn gekwantificeerd. Voordien was evenwel een conformiteitscode aan dat MER toegekend, hetgeen betekent dat het conform de bepalingen van het MER-besluit was opgesteld en dat de vereiste informatie volledig was opgenomen met betrekking tot alle mogelijke significante milieu-effecten.

De betreffende overweging van het bestreden besluit is derhalve in strijd met de artikelen 17, § 2 en 18, § 2, van het MER-besluit.

De toekenning van de conformiteitscode houdt de vaststelling in dat het MER een afdoende en volledige prognose van de aard en de hoeveelheid van de verwachte emissies bevat, zoals vereist in artikel 4, 1, c), van het MER-besluit, waarnaar artikel 17, § 2, overigens verwijst. Indien het rapport niet volledig zou zijn geweest, zou zulks moeten zijn meegedeeld aan de verzoekende partij.

Het bestreden besluit heeft dus de kwestieuze bepalingen geschonden door te stellen dat het nochtans door het bevoegde bestuur conform verklaarde MER onvolledig zou zijn met betrekking tot de gevolgen van de ammoniakemissies op de omgevende natuurwaarden.

Tevens schendt het bestreden besluit artikel 7, §§ 2 en 3, van het milieuvergunningsdecreet vermits daarin precies wordt bepaald dat de Vlaamse

regering de inhoud van het MER vaststelt en alsook de minimale inhoud van het milieu-effectrapport wordt voorgeschreven;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij op het derde en het vierde middel (sub 3.4.1.) samengenomen volgende repliek geeft :

Volgens de verzoekende partij zou de overweging in het bestreden besluit dat de gevolgen van de ammoniakemissie niet verder en dus onvoldoende gekwantificeerd zijn, in strijd zijn met de artikelen 17, § 2 en 18, § 2, van het MER-besluit.

De overweging in het bestreden besluit met betrekking tot de ammoniakemissie is geenszins strijdig met het MER, dat hieromtrent stelt :

- p. 9 : prognose van ammoniakemissie : in casu stijging tot in totaal 17.690 kg. NH₃/jaar met de bijkomende 43.000 kippen op een geïsoleerde vloer;
- p. 13 : ter bestrijding van de ammoniakemissie zijn vloerisolatie en luchtbehandeling mogelijk. Vloerisolatie kan enkel in nieuwe stallen, luchtbehandeling is om economische redenen niet mogelijk.

De minister kan in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid oordelen dat de economische motieven niet zwaarder mogen doorwegen dan milieubeschermingsoverwegingen.

- Het MER is ook niet formeel in zijn beoordeling. Er is sprake van het "onder controle" houden van de ammoniakemissie en van "een gunstige invloed op de ammoniakproductie", hetgeen slechts vage omschrijvingen zijn.

- Tenslotte worden in het MER als moeilijkheden bij het verzamelen van de vereiste informatie vermeld het niet bekend zijn van cijfergegevens over de invloed van strooiselvochtigheid op de ammoniakproductie, over de stofemissie, over de geurconcentraties

buiten de stal, over de geluidsproductie van ventilatoren ingebouwd in ventilatiekokers en in het dak van de stal.

De conclusies van het MER blijven op een heel aantal punten dus vaag of verwijzen naar niet-relevante economische factoren.

Dat het MER "conform" is verklaard betekent niet dat het bepaalde punten niet in het ongewisse kan laten bij zijn besluitvorming. De minister zal zich daarover moeten uitspreken, de uiteenzetting van de verzoekende partij is op dat punt irrelevant;

3.3.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij het derde middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift integraal herhaalt;

3.3.4. Overwegende dat het middel is gericht tegen de overweging in het bestreden besluit dat in het MER de gevolgen van de NH₃-emissie op de kwetsbare natuurwaarden niet verder worden gekwantificeerd; dat de verzoekende partij meent dat dergelijke overweging niet kan, om reden dat het MER voordien conform en dus volledig was bevonden; dat naar luid van artikel 17, § 2, van het MER-besluit het bestuur leefmilieu nagaat of het voorgelegde MER is opgesteld conform de bepalingen van het MER-besluit en of de volgens artikel 4 van het MER-besluit vereiste informatie is verstrekt op basis van de door de initiatiefnemer ter kennis gegeven summiere omschrijving en ruimtelijke situering van het voorgenomen project; dat artikel 18, § 2, van hetzelfde besluit bepaalt dat het bestuur leefmilieu een conformiteitscode toekent aan het voorgelegde MER indien het volledig in overeenstemming met het MER-besluit wordt bevonden; dat in casu het voorgelegde MER op 17 oktober 1991 conform werd bevonden; dat evenwel de vereiste en het voorhanden zijn van een conform bevonden MER in beginsel geen afbreuk doen aan de beoordelingsbevoegdheid van de overheid inzake vergunningsaanvragen; dat de MER-plicht enkel een formele garantie vormt dat de

vereiste milieu-informatie wordt voorgelegd aan de overheid; dat niets de overheid belet om een beslissing te nemen die afwijkt van hetgeen in een MER wordt voorgesteld, ook al werd dat MER met toepassing van de artikelen 17 en 18 van het MER-besluit conform bevonden; dat in artikel 16, § 2, van het MER-besluit duidelijk is gesteld dat het toekennen van de conformiteitscode een toetsing is "op basis van de door de initiatiefnemer ter kennis gegeven summiere omschrijving en ruimtelijke situering van het voorgenomen project"; dat het derhalve niet gaat om een volledige beoordeling ten gronde; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij als vierde middel aanvoert dat het bestreden besluit werd genomen op grond van een gebrekkige motivering en op grond van feitelijke onjuiste gegevens; dat zij onder meer doet gelden dat uit het MER blijkt dat cijfergegevens over de precieze invloed van strooiselvochtigheid op de ammoniakproductie wetenschappelijk niet zijn gekend, dat de ammoniakproductie gunstig wordt beïnvloed door de variabele ventilatie, waardoor de vochtigheid van het strooisel onder controle wordt gehouden, dat de gemiddelde ammoniakconcentratie buiten de stal zo laag zal zijn dat deze met de gebruikelijke methodes niet meer meetbaar zal zijn, vermits uittredende ventilatie onmiddellijk sterk wordt verdund, dat in het MER wordt besloten dat er zelfs voor de onmiddellijke omgeving geen nadelige milieu-invloed te vermelden is en water- en grondbezoedeling uitgesloten zijn, dat in het bestreden besluit wordt uitgegaan van de onjuiste veronderstelling dat de ammoniakemissie op grondhoogte zou plaatsvinden en dus vrijwel totaal zou neerslaan in de onmiddellijke omgeving, terwijl uit het MER blijkt dat een stalventilatie wordt voorzien die voldoende hoog is om nadelige invloeden voor mens en dier te vermijden en dat de ventilatietoren op het dak staat, dat mede op

grond daarvan het rapport besluit dat de gemiddelde NH_3 -concentratie buiten de stal onmeetbaar laag zal zijn omdat de uittredende ventilatielucht onmiddellijk sterk is verdund, dat op grond van die elementen de verzoekende partij concludeert dat het bestreden besluit ten onrechte een beweerde schadelijke ammoniakemissie als enige weigeringsgrond in aanmerking neemt, dat het is gestoeld op feitelijk onjuiste gegevens en gebrekkig is gemotiveerd;

3.4.2. Overwegende dat het antwoord van de verwerende partij werd weergegeven sub 3.3.2.;

3.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel louter herneemt;

3.4.4.1. Overwegende dat de beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid volledig blijft gelden in geval er een MER voorhanden is; dat, evenwel, indien de overheid afwijkt van de bevindingen en de conclusie van het MER, het waarom ervan uit het bestreden besluit afdoende moet blijken;

3.4.4.2. Overwegende dat in het MER nergens wordt gesteld dat de ammoniakemissie, die 17.960 kg per jaar zou bedragen, een gevaar vormt voor de nabije natuurwaarden, te weten een natuurgebied gelegen op 200 meter, en een natuurgebied en bosgebied gelegen op 150 meter van de inrichting; dat integendeel in het MER een aantal elementen worden vermeld die op het tegendeel wijzen, te weten de ventilatie via het dak, het feit dat de ammoniakconcentratie in de lucht uiterst klein zou zijn, zelfs onmeetbaar met de gewone methodes en de gunstige verlagende invloed van de strooiselvochtigheid op de ammoniakemissie; dat ook in geen der uitgebrachte adviezen enige opmerking wordt geformuleerd aangaande de ammoniakemissie en de invloed ervan op de omgeving; dat

desaangaande in het bestreden besluit als enig weigeringsmotief wordt gesteld :

"Overwegende dat niettemin deze beperking de NH₃-emissie op jaarbasis 17.690 kg zou bedragen; dat in het MER-rapport de gevolgen van die emissie -in het bijzonder op de kwetsbare natuurwaarden- niet verder worden gekwantificeerd; dat op basis van de wetenschappelijke literatuur kan gesteld worden dat de uitgestoten ammoniak ingevolge de emissie op grondhoogte quasi totaal neerslaat in de omgeving van de emissiebron; dat deze verzurende depositie overeenstemt met ca 1 miljoen potentieel zuurequivalent en bijgevolg een bedreiging betekent voor de te beschermen natuurwaarden";

3.4.4.3. Overwegende dat deze motivering niet afdoende is en bovendien is gestoeld op een onjuist gegeven : niet afdoende omdat louter met een algemene verwijzing naar "de wetenschappelijke literatuur" en zonder ook maar enige specificering de in het MER aangebrachte elementen om tot het besluit te komen dat er geen gevaar bestaat voor de onmiddellijke omgeving worden terzijde geschoven; niet juist, daar in het bestreden besluit er wordt van uitgegaan dat de uitgestoten ammoniak ingevolge de emissie op grondhoogte quasi totaal neerslaat in de omgeving van de emissiebron, terwijl in het MER wordt gewezen op de ventilatie via het dak, waardoor juist volgens het MER de uittredende ventilatielucht onmiddellijk sterk wordt verdund; dat de verwerende partij in haar laatste memorie wel betoogt dat deze "onnauwkeurigheid" in het bestreden besluit van geen belang is bij de uiteindelijke conclusie, maar dat nochtans uit de hiervoren geciteerde overweging blijkt dat precies "de emissie op grondhoogte" het uitgangspunt was om "op basis van de wetenschappelijke literatuur" te stellen dat "de uitgestoten ammoniak (...) quasi totaal neerslaat in de omgeving van de emissiebron"; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 22 september 1994 waarbij het beroep van Herman NIJS tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 oktober 1992 tot weigering van de exploitatievergunning om zijn te Oud-Turnhout gelegen mestkippenbedrijf van 81.000 dieren uit te breiden met een kippenstal voor 43.000 stuks, ongegrond wordt verklaard en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig mei tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.